

Sâmbăta lui Lazăr și Pomenirea celor Adormiți până la Înălțare

Sâmbăta care vine se mai numeste si Sambata lui Lazar. Ea precede sărbătoarea Intrării Domnului în Ierusalim, fiind ultima zi din Postul Sfintelor Paști în care se mai fac pomeniri de obște pentru cei adormiți. Pomenirile vor fi reluate, potrivit rânduielii obișnuite, după Săptămâna Luminată, moment din care obisnuita coliva va fi înlocuita cu cozonac si oua rosii, intonandu-se, in locul cantarii "Vesnica Pomenire", cantarea "Hristos A Inviat!", pana la sarbatoarea Inaltarii Domnului.

Ultima sâmbătă dinaintea Săptămânii Patimilor Domnului, este cunoscută în tradiția creștină ca „**Sâmbăta lui Lazăr**”. Înaintea intrării Domnului în Ierusalim (Duminica Floriilor), Iisus Mântuitorul face o minune care avea să uimească mai mult ca oricând pe conașionalii Săi, atât de neîncredători în fața miracolelor pe care Domnul le-a săvârșit. Învierea prietenului Său Lazăr din Betania, mort de peste patru zile și îngropat, a fost o dovadă incontestabilă a dumnezeirii lui Iisus. Dar nici măcar această minune a biruirii morții evidente de către Acela ce „*cu moartea pe moarte a călcat*”, nu avea să împiedice toate acele tragice, dar mântuitoare evenimente care aveau să urmeze în săptămâna următoare evenimentului din Betania.

Minunea învierii din morți a lui Lazăr ne aduce aminte de un mare adevăr pe care Biserica ni-l amintește prin tradițiile și rânduielile ei. Având în centru învățătura despre învierea lui Hristos, garanție a învierii tuturor, Biserica nu vede în moarte sfârșitul existenței omului. De aceea, cei care au murit și nu mai sunt printre noi, nu sunt uitați, nu sunt „în neființă” (cum spun unii oameni); ei sunt pomeniți în Biserică, iar sâmbăta, în mod deosebit, se săvârșesc slujbe speciale, prin care Dumnezeu este rugat să le dăruiască iertarea păcatelor prin care au greșit în timpul vieții, și să fie rânduiți întru fericirea cea veșnică. Chiar dacă trupul rămâne neînsuflețit, este îngropat și se descompune, sufletul își continuă existența în lumea veșniciei. Crezând în Înviere și mărturisind legătura strânsă care există între suflet și trup, Sfinții Părinți au hotărât ca Biserica să facă pomenirea celor plecați din lumea aceasta, să se roage pentru ei, mijlocind pentru odihna și pentru iertarea păcatelor lor. Este dovada dragostei care nu-i uită pe cei care nu mai sunt printre noi și care este mai puternică decât moartea, trecând dincolo de pragul mormântului.

„Ne rugăm lui Dumnezeu să-i pomenească pe cei pe care noi îi pomenim și facem aceasta tocmai pentru că îi iubim. Rugându-ne pentru ei, ne întâlnim cu ei în Hristos, Care este dragoste și Care, pentru că este dragoste, înfrânge moartea, care este ultima biruință asupra înstrăinării și lipsei de dragoste. În Hristos nu este diferență între cei vii și cei morți. El este Viața și această Viață este lumina omului. Iubindu-L pe Hristos, îi iubim pe cei ce sunt în El; iubind pe cei ce sunt în El, Îl iubim pe Hristos: aceasta este legea Bisericii și motivația pentru care se săvârșesc rugăciuni pentru cei adormiți.” (pr.prof. Alexander Schmemmann în cartea „Postul cel Mare”).